

מסירות נפש אינה רק התמסרות למיתה בפועל, בהקרבה של רגע אחד בלבד. אלא היא דרך חיים, בנין נפשי שלם על תרבות ורוח. מדרגת חיים מיוחדת בה מתרומם האדם ומתמסר באופן מוחלט לאידיאל הגדול של קידוש שם שמיים, עד שכל חיי העולם הזה אינם חשובים בעיניו והוא מוכן להקריבם עבור המטרה הנשגבה בהקרבת כל החיים והעלאתם, בקביעות ובתמידות, בדביקות אלוהית – “תכונת מסירות נפש היא הקדושה העליונה המתגלה שכל נטיות החיים וגילוייהם דברים טפלים הם, והדבר היסודי המהותי של החיים איננו כי אם ה' לבדו, שהכל בטל לו”.

כך מבאר ה"מעבר יבק" את הבטחת המלאך לרבי יוסף קארו שיזכה למות על קידוש ה': "וכל אדם, הגם שמת על מיטתו, יכול לקיים בעצמו כך, למות על יחוד קדושה בריך הוא שכינתיה... וכך הוגד למהר"י קארו הרבה פעמים: את עתיד לאתוקדא על קודשת שמי... שגרמו לו כוונת מיתתו, גם שנפטר בשם טוב על מיטתו, יעלוז חסיד בכבוד". **ערכו של, ה"בכח" של הכוונה הרוחנית הפנימית, על פיה התנהלו כל חייו, מחשבותיו ומפעלותיו, גדול וחשוב יותר מהמיתה על קידוש ה' ש"בפועל" ועל כן נחשב לו הדבר כאילו מת על קידוש ה'.**

כך מבאר רבינו במקום אחר:

“מסירות הנפש לדברים עליונים וקדושים הלא היא השייכות הפנימית והמהותית המוחלטת אליהם” – לא כשייכות של תחביב, ולא כשייכות שנועדה להנעים לאדם את חייו, אלא כשייכות של התעלות כל האדם אל התור, והידבקות מוחלטת בה ובכל אורותיה שהיא עילאית מכל חייו, כי בקרבו יש רק ניצוץ אחד קטן מכל התוכן האידיאלי, והתורה כוללת הכל.

“שהיא” – שייכות זו – “מתגלית לפי רוממות ערכו של אדם, שהיא מהווה את תוכן חייו וקובעת את מבנהו מפנהו וקיומו”. “זוהי האחריות המוטלת על כולנו, ועל כל אחד ואחד שנמצא כאן”. אדם היודע שי שלו אחריות על בנין האומה, הצלתה ורוממותה משפלותה – רואה עצמו מגויס לצבא ה'. מסירות נפש זו מקנה ערך שונה לגמרי ללימודה ועיסוקה של תורה. במובן הלימודי אין כאן תורה אחרת מזו הנלמדת טרם הגיע האדם למדרגה זו, אולם יש כאן תורה אחרת מצד היחס המתגלה, מצד מגמת הלימוד וערכו. לא עוד העמדת ה"אני" במרכז, בחשבונות קטנוניים אישיים של "חדאי נפשי, לך קראי, לך תנאי", כי אם התבטלות והתכללות במטרה הגדולה, בשאיפת קידוש ה', היוצאת אל הפועל בהתמסרות מוחלטת לעיסוקה של תורה, להתגדלות בה ומתוך כך להשפעתה במרחבי חיי האומה. מי שאינו חי ברמה זאת – כאילו לא נכנס עדיין לישיבה.

מסירות נפש זו נותנת לכל החיים ערך שונה, עליון ואיכותי. חיים בלא מסירות נפש הם חיים של הכרח, של בדיעבד. ואילו חיים שיש בהם אידיאל גדול שכדאי למוסרם ולבטלם עבורו הופכים לחיות חיים "לכתחיליים" בחייריים וחופשיים. מתגלה כי "אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו" נפקחות העיניים ומתגלה אופק חדש, נפלות האטימות שבלב, הקטנות החיצוניות, ודברי התורה עצמם מתקבלים ומובנים בצורה אחרת, מאירה ומיה יותר. אין כאן, איפוא, תוספת לשתי הקומות הראשונות בלבד, אלא קומה שלימה המתייחדת במעלתה העליונה.

(הרב טאו)

בנגב יבחן כושר היצירה והעוז החלוצי של ישראל – ומבחן זה יהיה גורלי. בנגב יבחן כושר המדע והמחקר היהודי. ועל אנשי המדע והמחקר שלנו שומה להתרכז בשדות-מחקר חדשים שלעמי הצפון לא היה בהם צורך....

על אנשי המדע בישראל שומה לחשוף סודות הטבע המיוחדים לארצנו ולמצוא דרכים להשתלט על איתנו – ובזאת יפתחו דף חדש ומקורי במחקר המדעי, יעזרו להפרכת השממה המנחה כל עתידנו – ויתרמו אולי, התרומה הגדולה ביותר שיש בכוח המדע לתרום לפתרון הבעיות האנושיות הגדולות: הפרחת השממה,

ההולכת ונעשית לבעיה החיונית והגדולה ביותר לכל עמי אסיה ואפריקה ואוסטרליה: זאת אומרת למרבית הגדולה של המין האנושי.

בנגב ייבחר הנוער היהודי – כשרו החלוצי, עוז רוחו ויוזמתו היוצרת והכובשת. האם ייתפש להזדמנות הגדולה, היקרה והנדירה בתולדות כל עם – לחדש מעשי-בראשית ולהתמכר למפעלי יצירה המחייבים עירוי הסגולות הנעלות והמופלאות ביותר הגנוזות בנפשו של כל אדם, סגולות הגבורה היוצרת המשתלטת על איתני הטבע, ומעצבת גורל עם וארץ, ומרבה תפארת חיים המבהיקה לדורות.

בנגב ייבחר העם בישראל ומדינתו – כי רק במאמץ מלוכד של עם מתנדב ומדינה מתכננת ומבצעת נוכל למשימה הגדולה של הפרחת השממה וישובה.

מאמץ זה יקבע גורלה של מדינת ישראל ומעמדו של עמנו בתולדות המין האנושי.

(דוד בן גוריון)